

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1619/2021
06.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Радојевић, адвокат из ..., против туженог НИС АД Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2649/20 од 29.03.2021. године, у седници већа одржаној 06.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2649/20 од 29.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2649/20 од 29.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1850/18 од 12.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од 10.06.2010. до 31.12.2012. године (у пресуди погрешно означено до 31.12.2012. године) на име мање исплаћене зараде исплати појединачно опредељене месечне износе као у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 120.500,00 динара са законском затезном каматом, као и да у корист тужиоца изврши уплату доприноса на наведене износе Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Фонду здравственог осигурања и Фонду за незапослене. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у ком је тужилац тражио да суд обавезе туженог да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих пореза. Ставом петим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2649/20 од 29.03.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1850/18 од 12.06.2020. године у усвајајућем делу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на посебну ревизију, којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио да се ревизија одбије.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У другом ставу истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата мање исплаћене зараде о ком захтеву тужиоца су судови одлучили у складу са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са истим или битно сличним правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Такође, поводом предмета спора не постављају се правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 10.06.2013. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић